

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
1. december 1998 *

I sag C-200/97,

angående en anmodning, som Corte suprema di cassazione (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Ecotrade Srl

mod

Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 92,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

* Processprog: italiensk.

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Ecotrade Srl ved advokaterne G. Conte og A. Rossi, Genova, og advokat A. Picone, Rom

- Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS) ved advokaterne P. Vitucci og A. Guarino, Rom

- den italienske regering ved afdelingschef, professor U. Leanza, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat, O. Fiumara

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. F. Nemitz og P. Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 28. maj 1998 er afgivet mundtlige indlæg af Ecotrade Srl, af Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS), af den italienske regering og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. juli 1998,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse af 10. februar 1997, indgået til Domstolen den 26. maj 1997, har Corte suprema di cassazione i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 92.
- 2 Spørgsmålet er rejst under en sag mellem Ecotrade Srl (herefter »Ecotrade«), et kapitalselskab, der driver virksomhed med markedsføring af jern- og stålprodukter, og Altiforni e Ferriere di Servola SpA (herefter »AFS«), der driver virksomhed med produktion inden for jern- og stålindustrien, vedrørende en gæld på 149 108 190 ITL, som sidstnævnte skyldte Ecotrade for levering af slagger.
- 3 Da denne gæld ikke er blevet betalt, har Pretura di Trieste den 30. juli 1992 besluttet, at AFS skal overdrage en udestående fordring på en bank til Ecotrade til dækning af det skyldige beløb.
- 4 Den 28. august 1992 meddelte AFS Ecotrade, at det var blevet sat under særlig administration ved ministerielt dekret af 23. juli 1992 (herefter »ministerielt dekret«), jf. lov nr. 95 af 3. april 1979 (GURI nr. 94 af 4.4.1979, herefter »lov nr. 95/1979«), med tilladelse til fortsættelse af virksomhedens drift, og anmodede om tilbagebetaling af det pågældende beløb med henvisning til, at tvangsinddrivelse af fordringen var i strid med artikel 4 i lov nr. 544 af 2. oktober 1981 (GURI nr. 272 af 3.10.1981, herefter »lov nr. 544/1981«), som forbyder individuel kreditorforfølgning, efter at der er indledt en procedure om særlig administration.

- 5 Den 4. oktober 1992 har Ecotrade anlagt sag ved Tribunale di Trieste med påstand om, at AFS' krav om tilbagebetaling kendes uberettiget, da det støttes på et ministerielt dekret, der er strid med fællesskabsrettens bestemmelser om statsstøtte.
- 6 Tribunale har ved dom af 23. oktober 1993 forkastet Ecotrade's påstand og har givet AFS medhold i dets påstand om tilbagebetaling.
- 7 Denne dom blev stadfæstet ved Corte d'appello di Trieste's dom af 27. januar 1996. Ecotrade har herefter anket denne dom til Corte suprema di cassazione.
- 8 Lov nr. 95/1979 indfører proceduren med særlig administration for større kriseramte virksomheder.
- 9 I medfør af denne lovs artikel 1, stk. 1, finder proceduren anvendelse på virksomheder, som i mindst et år har haft over 300 beskæftigede, og hvis gæld til kreditinstitutter, socialforsikringsinstitutioner eller til selskaber, hvori staten er hovedaktionær, er på mindst 80,444 mia. ITL samt et beløb på fem gange den indbetalte kapital.
- 10 Ifølge samme lovs artikel 1a finder proceduren ligeledes anvendelse, når insolvens skyldes forpligtelsen til at tilbagebetale staten, offentlige organer eller selskaber, hvori staten er hovedaktionær, beløb på mindst 50 mia. ITL og svarende til mindst 51% af den indbetalte kapital som tilbagebetaling af den ulovlige støtte eller støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, eller støtte til teknologisk udvikling og forskning.

- 11 Det bestemmes i artikel 2, stk. 1, i lov nr. 95/1979, at for at proceduren med særlig administration kan anvendes, skal det forinden indenretligt være fastslået, at virksomheden er insolvent, enten ved anvendelse af konkursloven eller fordi den ikke har udbetalt løn i mindst tre måneder. Industriministeren kan efter forhandling med finansministeren vedtage et dekret, hvorved virksomheden sættes under særlig administration, og kan under hensyntagen til kreditorernes interesser tillade, at virksomheden fortsætter driften i et tidsrum af højst to år, der højst kan forlænges med yderligere to år efter indstilling fra det tværministerielle udvalg til samordning af industripolitikken (herefter »CIFI«).
- 12 Virksomheder under særlig administration er undergivet konkurslovens almindelige bestemmelser med de udtrykkelige undtagelser, der fremgår af lov nr. 95/1979 eller senere love. I forbindelse med proceduren med særlig administration kan ejeren af den insolvente virksomhed ligesom i forbindelse med den almindelige likvidationsprocedure ikke disponere over sine aktiver, som i princippet skal tjene til fyldestgørelse af kreditorerne; renterne af den eksisterende gæld suspenderes; ingen individuel kreditorforfølgning kan iværksættes eller fremmes i den pågældende virksomheds formue. I tilfælde af særlig administration omfatter suspensionen af kreditorforfølgning, til forskel fra den almindelige konkursprocedure, skattegæld samt bøder, renter og tillæg som følge af for sen betaling af selskabskat, jf. artikel 4 i lov nr. 544/1981.
- 13 Herudover kan staten efter samstemmende udtalelse fra CIFI i medfør af artikel 2a i lov nr. 95/1979, kautionere for hele eller en del af den gæld, som virksomheder under særlig administration måtte stifte til finansiering af den løbende drift og til genaktivering og færdiggørelse af installationer, bygninger og industriudstyr, på de betingelser og vilkår, der gælder i henhold til dekret udstedt af ministeren for statens finanser.
- 14 I forbindelse med saneringen er det tilladt at sælge alle den insolvente virksomheds anlæg på de vilkår, der er fastsat i lov nr. 95/1979. Ifølge lovens artikel 5a er over-

dragelsen af ejendomsretten til hele eller en del af virksomheden pålagt en fast registreringsafgift på 1 mio. ITL.

- 15 Desuden er virksomheder under særlig administration fritaget for betaling af bøder pålagt som følge af manglende betaling af obligatoriske socialbidrag, jf. artikel 3, stk. 2, i lov nr. 19 af 6. februar 1987 (GURI nr. 32 af 9.2.1987, herefter »lov nr. 19/1987«).

- 16 Når en virksomhed under særlig administration i medfør af artikel 2, andet led, i lov nr. 95/1979 meddeles tilladelse til at videreføre sine aktiviteter, skal den udpegede administrator udfærdige den nødvendige handlingsplan, hvis forenelighed med hovedretningslinjerne i den nationale industripolitik undersøges af CIPI, inden den godkendes af industriministeren. Beslutninger vedrørende spørgsmål om omstrukturering, salg af aktiver, likvidation eller ophør af perioden med særlig administration skal godkendes af samme minister.

- 17 Kun ved slutningen af perioden med særlig administration kan kreditorer med fordringer i virksomheden, som er undergivet denne ordning, blive fyldestgjort, helt eller delvist, gennem frasalg af virksomhedens aktiver eller gennem dennes nye indtjening. Ifølge konkurslovens artikel 111 og 212 dækkes udgifter afholdt i forbindelse med den særlige administration og videreførelsen af virksomhedens drift, herunder stiftet gæld, ved fradrag i provenuet af bomassens salg, med fortrinsret for de fordringer, der bestod på tidspunktet for den særlige administrations påbegyndelse.

- 18 Proceduren med særlig administration slutter efter indgåelse af en akkord, en gennemført fordeling af aktiverne, en fuldstændig afvikling af gælden eller konstatering af insufficiens, eller efter at virksomheden har genvundet evnen til at opfylde sine forpligtelser og dermed at vende tilbage til økonomisk stabilitet.

- 19 Det bemærkes i øvrigt, at lov nr. 95/1979 har været genstand for en række kommissionsbeslutninger.
- 20 Dels har Kommissionen, for så vidt angår lov nr. 95/1979 i sin helhed, tilsendt den italienske regering en skrivelse i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 1, hvori den efter at have anført, at den pågældende ordning i forskellige henseender syntes at falde inden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 92 ff., henstillede, at alle tilfælde af anvendelse af denne lov forudgående blev meddelt Kommissionen, således at den kunne undersøge disse inden for rammerne af den ordning, der finder anvendelse på kriseramte virksomheder (skrivelse E 13/92 af 30.7.1992, EFT 1994 C 395, s. 4).
- 21 De italienske myndigheder har i besvarelse af Kommissionens anmodning anført, at de kun har i sinde at foretage en forudgående meddelelse i de tilfælde, som angår statslig kautions omhandlet i lovens artikel 2a. På den baggrund har Kommissionen besluttet at indlede en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2.
- 22 Dels har Kommissionen vedtaget flere beslutninger vedrørende enkeltsager:
- beslutning 96/434/EF af 20. marts 1996 (EFT L 180, s. 31), hvori Kommissionen har kvalificeret bestemmelserne i lov nr. 80/1993 som statsstøtte. Disse bestemmelser foreskriver anvendelse af proceduren med særlig administration på virksomheder, hvis insolvens skyldes, at de ved beslutninger truffet af EF-institutioner i henhold til EF-traktatens artikel 92 og 93 har fået pålagt en forpligtelse til at tilbagebetale et beløb på mindst 51% af den frigjorte kapital og mindst 50 mia. ITL til staten, offentlige organer eller selskaber, hvori staten er hovedaktionær. Ved denne beslutning har Kommissionen erklæret den omhandlede støtte for uforenelig med fællesmarkedet og med EØS-aftalen samt påbudt Italien at ophæve de uforenelige bestemmelser

- beslutning 96/515/EKSF af 27. marts 1996 (EFT L 216, s. 11), hvori Kommissionen har kvalificeret den støtte, der blev ydet AFS i henhold til artikel 2a i lov nr. 95/1979, i form af en statsgaranti på 26,5 mia. ITL uden betaling af nogen godtgørelse, som en støtte i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c). Ved denne beslutning har Kommissionen erklæret den omhandlede støtte ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet for kul og stål og har påbudt den italienske stat at tilbagesøge det pågældende støttebeløb

 - beslutning 97/754/EKSF af 30. april 1997 (EFT L 306, s. 25), hvori Kommissionen har kvalificeret en række foranstaltninger — særlig udsættelse af betalingen af en betydelig gæld til offentlige organer — i lov nr. 95/79, som selskabet Ferdofin Siderurgica Srl har draget fordel af, som en støtte i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c). Ved denne beslutning har Kommissionen erklæret den omhandlede støtte uforenelig med fællesmarkedet for kul og stål og har påbudt de italienske myndigheder at tilbagesøge den ydede støtte samt at indstille anvendelsen af bestemmelserne i lov nr. 95/1979 med hensyn til den gæld til offentlige virksomheder og myndigheder, som Ferdofin Siderurgica Srl ikke har afviklet.
- 23 Under disse omstændigheder har den forelæggende ret udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Traktatens artikel 92: Når det i denne bestemmelse fastlagte alternativ 'statsstøtte' eller 'støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler' påberåbes til støtte for det synspunkt, at også bestemmelser, der er udstedt af staten, og som, selv om de ikke omhandler udbetaling af statsmidler, dog ved fastlæggelsen af særlige procedurer gør det muligt at opnå det samme resultat som det, der ville fremkomme ved udbetaling af statsmidler, skal anses for støtte.

 - 2) Den nævnte meddelelse [E 13/92]: Når de slutninger, Kommissionen drager deri, bygger på en forudsætning om, at lov nr. 95/1979 '... i mange henseender synes at falde inden for anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 92 ff.'

Det er derfor tvivlsomt, om en statslig foranstaltning kan anses for støtte efter traktatbestemmelsen og den nævnte kommissionsmeddelelse, når den følger af anvendelsen af lov nr. 95/1979, der indeholder bestemmelser om

a) friholdelse uden videre af store virksomheder fra de almindelige konkursprocedurer

b) videreførelse samtidig med denne friholdelse af deres virksomhed,

når henses til, at det (i artikel 4) i lovdekret nr. 414 af 31. juli 1981 (konverteret til lov nr. 544/1981) er bestemt, at 'individuel kreditorforfølgning ... kan ikke indledes eller fremmes, efter at der er truffet afgørelse om, at en virksomhed sættes under særlig administration'.«

Formaliteten med hensyn til den præjudicielle anmodning

24 AFS har under den mundtlige forhandling rejst tvivl om det præjudicielle spørgsmåls relevans med henvisning til, at såfremt AFS straks havde været underlagt den almindelige konkursprocedure, ville Ecotrade heller ikke have haft mulighed for at få gennemført inddrivelsen af sin fordring.

25 Det bemærkes for det første, at det udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen (jf. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 59).

- 26 Det bemærkes herefter, at det ikke fremgår af forelæggelseskendelsen, om Ecotrade ville have kunnet undgå forbuddet mod individuel kreditorfølgning, som ligeledes gælder i den almindelige konkursprocedure, hvis anvendelsen af de omtvistede nationale foranstaltninger var blevet tilsidesat med den begrundelse, at de udgør en ulovlig statsstøtte.
- 27 Det er dog ikke uden videre muligt at fastslå, at Ecotrade's stilling ville have været fuldstændig identisk, hvis AFS havde været underlagt den almindelige konkursprocedure, særlig med hensyn til mulighederne for i det mindste delvist at få dækket sine fordringer.
- 28 Det præjudicielle spørgsmål bør derfor besvares.

Det præjudicielle spørgsmål

- 29 Indledningsvis bemærkes, at AFS driver virksomhed med produktion inden for jern- og stålindustrien og er en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 80. Følgelig henhører det af den forelæggende ret stillede spørgsmål under EKSF-traktaten.
- 30 Den forelæggende ret spørger med sit spørgsmål nærmere bestemt, om anvendelsen på en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 80, af en ordning som den, der er indført ved lov nr. 95/1979, og som fraviger den almindelige konkursret, skal anses for at give anledning til tildelelse af en statsstøtte, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c).

- 31 Kommissionens skrivelse E 13/92, som den forelæggende ret henviser til, indeholder, som det fremgår af denne doms præmis 20, en henstilling til den italienske regering i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 1, om at give meddelelse om alle tilfælde af anvendelse af lov nr. 95/1979, hvilken henstilling har ført til indledning af proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2. Sidstnævnte procedure havde på tidspunktet for indgivelsen af den præjudicielle anmodning endnu ikke givet anledning til en endelig beslutning fra Kommissionens side.
- 32 Ifølge EKSF-traktatens artikel 4, litra c), ophæves og forbydes inden for Fællesskabet — som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål — tilskud eller anden støtte ydet af staterne, i hvilken som helst form dette sker.
- 33 Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 362, s. 57), der trådte i kraft den 1. januar 1992 og anvendtes indtil den 31. december 1996, tillod dog ydelse af støtte til jern- og stålindustrien i udtømmende opregnede tilfælde, navnlig støtte til lukning, for så vidt som det forudgående var blevet meddelt Kommissionen i medfør af beslutningens artikel 6, stk. 2.
- 34 Som Domstolen allerede har fastslået, er støttebegrebet mere generelt end tilskuds-begrebet, fordi det ikke blot omfatter positive ydelser såsom selve tilskuddene, men ligeledes de indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger (dom af 23.2.1961, sag 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myn-dighed*, Sml. 1954-1964, s. 211, navnlig s. 217, org. ref.: Rec. s. 1, navnlig s. 39, og af 15.3.1994, sag C-387/92, *Banco Exterior de España*, Sml. I, s. 877, præmis 13).
- 35 Som Domstolen allerede har fastslået i forbindelse med EF-traktatens artikel 92, stk. 1, må begrebet »støtte« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), nødvendigvis indebære fordele, der direkte eller

indirekte ydes ved hjælp af statsmidler, eller som udgør en supplerende byrde for staten eller organer, der er udpeget eller oprettet til dette formål (jf. dom af 24.1.1978, sag 82/77, Van Tiggele, Sml. s. 25, præmis 24 og 25, af 13.10.1982, forenede sager 213/81, 214/81 og 215/81, Norddeutsches Vieh- und Fleischkontor Will m.fl., Sml. s. 3583, præmis 22, af 17.3.1993, forenede sager C-72/91 og C-73/91, Sloman Neptun, Sml. I, s. 887, præmis 19 og 21, af 30.11.1993, sag C-189/91, Kirsammer-Hack, Sml. I, s. 6185, præmis 16, og af 7.5.1998, forenede sager C-52/97, C-53/97 og C-54/97, Viscido m.fl., Sml. I, s. 2629, præmis 13).

- 36 I modsætning til det af Kommissionen anførte kan det eventuelle tab af skatteindtægter, som anvendelsen af ordningen med særlig administration ville medføre for staten som følge af det absolutte forbud mod individuel kreditorforfølgning og suspensionen af renter af hele den berørte virksomheds gæld, samt den tilsvarende formindskelse af kreditorernes tilgodehavender, ikke i sig selv begrunde, at den nævnte ordning kvalificeres som støtte. En sådan konsekvens er uadskilleligt forbundet med enhver retlig ordning, der fastsætter rammerne for forholdet mellem en insolvent virksomhed og alle dennes kreditorer, uden at man heraf automatisk kan udlede, at der består en supplerende økonomisk byrde, der direkte eller indirekte bæres af de offentlige myndigheder, og som giver de berørte virksomheder en bestemt fordel (jf. i denne retning Sloman Neptun-dommen, a.st., præmis 21).
- 37 Derimod vil flere kendetegn ved den ordning, der er indført ved lov nr. 95/1979, særlig med hensyn til omstændighederne i hovedsagen, kunne gøre det muligt at fastslå eksistensen af en støtte, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), hvis deres rækkevidde blev bekræftet af den forelæggende ret.
- 38 For det første fremgår det af sagen, at lov nr. 95/1979 kan finde anvendelse på en selektiv måde til fordel for store, kriseramte industrivirksomheder, hvis gæld til visse kategorier af kreditorer, hovedsagelig offentlige, er særlig stor. Som generaladvokaten har anført i punkt 26 i forslaget til afgørelse, er det højst sandsynligt,

at staten eller offentlige organer hører til blandt den berørte virksomheds hovedkreditorer.

- 39 Det skal ligeledes understreges, at selv om industriministerens beslutninger om at stille en kriseram virksomhed under særlig administration og at tillade den at videreføre sin aktivitet tillige træffes af hensyn til kreditorernes interesser, og særlig til mulighederne for en nyttiggørelse af virksomhedens aktiver, påvirkes disse — således som den italienske regering selv har erkendt i sine skriftlige indlæg og under retsmødet — af ønsket om, ud fra nationale industripolitiske hensyn, at bevare virksomhedens økonomiske aktivitet.
- 40 Under disse omstændigheder, og under hensyntagen til den type virksomheder, der er omfattet af den omtvistede ordning, samt til udstrækningen af den skønsbeføjelse, som ministeren råder over, navnlig når han tillader, at en insolvent virksomhed under særlig administration viderefører sine aktiviteter, opfylder den omhandlede ordning betingelsen om specificitet, der er en af begrebet statsstøttes kendetegn (jf. i denne retning dom af 26.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 23 og 24).
- 41 Uanset hvilket formål, den nationale lovgiver forfølger, fremgår det, at den omhandlede lovgivning kan stille de virksomheder, som den finder anvendelse på, i en bedre situation end andre, idet lovgivningen gør det muligt at fortsætte virksomhedernes økonomiske aktivitet under omstændigheder, hvor en sådan mulighed ville være udelukket ved anvendelse af de almindelige konkursregler, da disse sidstnævnte tager afgørende hensyn til beskyttelsen af kreditorernes interesser. Imidlertid vil en tilladelse til at videreføre de økonomiske aktiviteter under sådanne omstændigheder — når henses til fordringernes prioritet i forbindelse med aktiviteternes videreførelse — kunne medføre en supplerende byrde for de offent-

lige myndigheder, hvis det faktisk blev konstateret, at staten eller offentlige organer figurerede blandt den kriseramte virksomheds hovedkreditorer, i det omfang denne skylder betydelige summer.

- 42 Ud over en statslig kaution i medfør af artikel 2a i lov nr. 95/1979, som de italienske myndigheder har accepteret forudgående at meddele Kommissionen, indebærer den særlige administration en udvidelse af forbuddet mod og suspensionen af enhver individuel kreditorforfølgning til inddrivelse af skattegæld samt bøder, renter og tillæg som følge af for sen betaling af selskabsskat, fritagelse for forpligtelsen til betaling af bøder pålagt som følge af manglende betaling af socialbidrag, samt anvendelsen af en præferencesats ved overdragelse af hele eller en del af virksomheden, idet overdragelsen er pålagt en fast registreringsafgift på 1 mio. ITL, hvorimod den almindelige registreringsafgift udgør 3% af værdien af de overdragne genstande.
- 43 Sådanne fordele, der er indrømmet af den nationale lovgiver, vil ligeledes kunne indebære en supplerende byrde for de offentlige myndigheder i form af en statslig kaution, et afkald på offentlige fordringer, en fritagelse for forpligtelsen til betaling af bøder samt en nedsat skattesats. Det kan kun forholde sig anderledes, hvis det godtgøres, at den særlige administration og videreførelsen af virksomhedens økonomiske aktivitet ikke vil medføre en supplerende byrde for staten i forhold til det, der ville følge af anvendelsen af de almindelige bestemmelser om konkurs.
- 44 Den italienske regering har anført dels, at den særlige administration ikke indebærer et større tab for staten, som indeholder af skattekrav, end den fællesskabsretlige ordning, i henhold til hvilken staten nyder visse proceduremæssige privilegier,

dels at de bestemmelser, der giver mulighed for en fritagelse for forpligtelsen til at betale bøder som følge af for sen betaling af socialbidrag, ikke længere er gældende. Det tilkommer den forelæggende ret at undersøge disse anbringender.

- 45 Under hensyntagen til det ovenfor anførte skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at anvendelsen på en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 80, af en ordning som den, der er indført ved lov nr. 95/1979, og som fraviger den almindelige konkursret, skal anses for at give anledning til tildeling af en statsstøtte, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), når det er fastslået, at denne virksomhed

— har haft tilladelse til at videreføre sin økonomiske aktivitet under omstændigheder, hvor en sådan mulighed ville have været udelukket i forbindelse med anvendelsen af den almindelige konkursret, eller

— har haft en eller flere fordele, såsom en statslig kaution, en nedsat skattesats, en fritagelse fra forpligtelsen til at betale bøder eller et reelt afkald, helt eller delvist, på det offentliges fordringer, som en anden insolvent virksomhed ikke ville have haft krav på ved anvendelsen af den almindelige konkursret.

Sagens omkostninger

- 46 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Corte suprema di cassazione ved kendelse af 10. februar 1997, for ret:

Anvendelsen på en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 80, af en ordning som den, der er indført ved lov nr. 95/1979, og som fraviger den almindelige konkursret, skal anses for at give anledning til tildeling af en statsstøtte, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), når det er fastslået, at denne virksomhed

- har haft tilladelse til at videreføre sin økonomiske aktivitet under omstændigheder, hvor en sådan mulighed ville have været udelukket i forbindelse med anvendelsen af den almindelige konkursret, eller
- har haft en eller flere fordele, såsom en statslig kaution, en nedsat skattesats, en fritagelse fra forpligtelsen til at betale bøder eller et reelt afkald, helt eller delvist, på det offentliges fordringer, som en anden insolvent virksomhed ikke ville have haft krav på ved anvendelsen af den almindelige konkursret.

Puissochet

Moitinho de Almeida

Gulmann

Edward

Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. december 1998.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Femte Afdeling